

Но дойде день, сърдце му трепна,
 И съ болка ревностно зашепна
 За родни български земи, —
 Бѣ грѣкъ, съ италианско име,
 Но нищо връзкитѣ незрими
 Вечъ съ родний край ги не сломи.

Крайно поучително и исторически важно би било да се узнае, каква е реалната страна на тази поетическа апотеоза. Защото въ своя „Исторически споменъ“ отъ 1855 г., като говори за жертвитѣ на българската Завѣра отъ 1821 г., Селимински отбелязва за Търново семейството на хаджи Сава, — знатно и влиятелно между народа и по чудо спасило се отъ затриване, — за да продължи: „Отъ това семейство произхожда лѣкаръ г. Никола, който се нарича Пиколо, живѣещъ въ Парижъ. Той се отрече отъ народността си, отечеството си и сродницитѣ си. Жалко за този мъжъ, който Пиколо се именуваше и Пиколо остана и за себе си и за народа. Неговъ братовъ синъ е сегашниятъ лѣкаръ въ руската войска, г. Димитъръ Кировичъ; но дано този не прилича на чича си Пиколо!“ Дали Селимински говори тукъ въз основа на впечатления отъ Парижъ и не се ли заблуждава той въ крайнитѣ си заключения? Нови документи биха ни осветлятъ може-би по-добре върху характера и поведението на Пиколо, за да го спасятъ отъ укоритѣ на ония, които не сж доловили скритата трагедия на съвѣстѣта у този мнимъ български ренегатъ.

3. ЗАВРЪЩАНЕ ВЪ БУКУРЕЩЪ. — Следъ като се бави кратко време въ Парижъ, — около три или четири месеца (краятъ на пролѣтъта и лѣтото на 1845 г.), — д-ръ Селимински потегля обратно за Ромъния. Избира той пѣтя по море, презъ Атина и Цариградъ. Кого е виждалъ тукъ и тамъ, въ тия два града, гдето ще е намѣрилъ нѣкои грѣцки и български познайници, той не ни обажда. А би било тѣй интересно да знаемъ впечатления му отъ цариградската българска колония следъ заточването на Неофита Бозвели и Илариона Михайловски презъ юлий 1845 г., което непременно ще е било предметъ на разговори тогава. Известно ни е само толкова, че по пѣтя между о-въ Сиро и Цариградъ Селимински се сприятелява на парохода съ руския архимандритъ Пор-